

Secretele Biruinței

de Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul National ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României POONEN, ZAC

Secretele biruinței / Zac Poonen; trad.: Vlad Sabău, Nicolae Tulici Ed. a 2-a, - Zalău : Alfa Software, 2010
ISBN 978-973-88915-8-6

- I. Sabău, Vlad (trad.)
- II. Tulici, Nicolae (trad.)

Zac POONEN

Secretele biruinței

CUPRINS

Capitolul 1	6
O viață de biruință continuă	6
Capitolul 2	8
Credința, un imperativ absolut necesar	8
Capitolul 3	12
Trebuie să luăm în serios Cuvântul lui Dumnezeu	12
Capitolul 4	15
Dumnezeu este plin de iubire	15
Capitolul 5	18
Dumnezeu ne iubește cum L-a iubit pe Isus	18
Capitolul 6	23
Dumnezeu are un scop, oridecâteori ne trece prin încercări	23
Capitolul 7	28
Nu vei fi încercat peste puterile tale	28
Capitolul 8	34
Dumnezeu dă harul Său numai celor smeriți	34
Capitolul 9	39
Dumnezeu controlează circumstanțele din viața noastră	39

Capitolul 10	48
Credință în Dumnezeu sau credință în bani?	48
Capitolul 11	54
Dumnezeu îi ajută pe cei slabi	54
Capitolul 12	59
Harul ne este de ajuns	59
ANEXA 1	62
SECRETELE BIRUINȚEI	62
ANEXA 2	63
Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Isus va face pentru tine	63
ANEXA 3	65
CUVINTE DE ÎNȚELEPCIUNE	65

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.
 Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere *italice*, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

CAPITOLUL 1

O VIAȚĂ DE BIRUINȚĂ CONTINUĂ

Voia lui Dumnezeu pentru viața noastră este **biruința continuă**. Acest adevăr reiese clar din mai multe pasaje ale Bibliei. Să ne uităm doar la câteva dintre aceste pasaje:

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă **totdeauna** cu carul Lui de biruință în Hristos” (2 Corinteni 2:14).

„Totuși **în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit**” (Romani 8:37).

„... vă scriu aceste lucruri, **ca să nu păcătuiți**” (1 Ioan 2:1).

Cu toate că versetele de mai sus și altele asemănătoare sunt în Sfânta Scriptură este greu să-i convingi pe mulți credincioși că Dumnezeu vrea ca ei să trăiască permanent o viață de biruință.

Dacă luăm Scriptura așa cum e scrisă și o credem pur și simplu, ca un copil, atunci acest mesaj va fi evident pentru noi. Dacă ne bazăm însă pe propria noastră rațiune, putem găsi multe argumente convingătoare cum că o asemenea viață *nu* este posibilă în această lume rea. Mulți „credincioși” care de fapt *nu cred* vor adăuga mărturia lor la ceea ce ne spune nouă rațiunea și curând vom ajunge să ne convingem pe noi înșine că în lumea aceasta nu este posibilă o viață de biruință.

Dacă noi nu suntem mai întâi convingși că Dumnezeu vrea să trăim o viață de biruință continuă, nu

vom putea avea niciodată credința necesară trăirii unei astfel de vieți, căci fără credință este imposibil să intri în viața de biruință. Absolut totul în viața creștină depinde de credință, iar credința este bazată pe revelația pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său.

Chiar dacă în trecut ai trăit în înfrângeri ani de-a rândul, nu fi trist, nu dispera. Pentru a face primul pas înspre o viață de biruință, este îndeajuns doar să vezi clar, în Cuvântul lui Dumnezeu, acest adevăr al unei vieți de biruință continuă.

CAPITOLUL 2

CREDINȚA, UN IMPERATIV ABSOLUT NECESAR

Pasajul biblic din *1 Ioan 2:6* spune: „*Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus*”.

Cum a trăit Isus? A fost El biruitor *câteodată* sau de *cele mai multe* ori, sau **tot** timpul? Știm răspunsul. El a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi, dar nu a păcătuit niciodată.

„*Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*” (*Evrei 4:15*).

Acum, ni se spune să *trăim cum a trăit El*. Este acest fapt posibil aici, pe Pământ? Ne-ar cere Dumnezeu să facem ceva ce știe foarte bine că nu putem face? Nu. Așa ceva este de neconceput. Nici măcar tații pământești nu cer lucruri absurde copiilor lor; cu atât mai puțin Dumnezeu!

Unele dintre cele mai triste cuvinte scrise în Noul Testament se găsesc la *Matei 13:58* – „*Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor*”. Un mesaj asemănător în *Marcu 6:5* spune: „*N-a putut să facă nicio minune acolo*”. El *a vrut* să facă lucrări mărețe pentru acei oameni din orașul Său natal și ei *aveau nevoie* de acele minuni, dar *necredința lor L-a oprit*. Necredința „**leagă**” mâinile Dumnezeului *Atotputernic, astfel că „nu poate” face pentru noi lucrările pe care vrea să le facă*.

Mă întreb de câte ori a intenționat Dumnezeu să facă minuni pentru *tine*, dar pe care „nu le-a putut” face datorită necredinței tale. Oare câți dintre noi, stând înaintea Scaunului de Judecată al lui Hristos, vor auzi aceste cuvinte: „Nu am putut face tot ce am vrut pentru tine și prin tine, din cauza necredinței tale”? Un regret imens va cuprinde atunci inimile noastre descoperind acest fapt, la sfârșitul vieții noastre pământești! Este bine să reflectăm acum la toate acestea.

Primii mei ani, după ce am devenit un creștin născut din nou, i-am petrecut cu un grup care, la adunările lui, se axa pe studierea Scripturii. Într-un fel sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru aceasta, fiindcă mi-a dat ocazia să îmi formez o bună cunoaștere a Scripturii. De cele mai multe ori, însă, studiul acestui grup era bazat pe logica omenească, fără a avea descoperirea dată de Duhul Sfânt. Noi studiam Biblia cum se studiază la școală chimia. Am descoperit înțelesul simbolurilor din Vechiul Testament etc., dar, cu toate acestea, eram învinși de păcatul din viața noastră. Știam că Dumnezeu mi-a iertat păcatele, dar nu aveam credință pentru nimic mai mult.

Când am văzut în Cuvântul lui Dumnezeu adevărul botezului cu Duhul Sfânt și am început să Îi cer Domnului acest botez, am constatat că îmi era cu neputință să cred. Am postit și m-am rugat și eram dispus să plătesc orice preț pentru primirea acestui botez, dar îmi era foarte greu să cred că Dumnezeu mă ascultă și răspunde la rugăciunile mele. Isus ne-a învățat că oridecâteori ne rugăm trebuie să credem că am și primit ceea ce am cerut.

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24).

Mi-a luat mult timp - mulți ani - ca să pot ajunge la o credință simplă, ca de copil, în privința acestui pasaj. În cele din urmă, prin harul lui Dumnezeu, am ajuns să cred că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și chiar mi-a împlinit-o. Am fost botezat în Duhul Sfânt prin credință. Darul limbilor care a venit *în mod surprinzător* după botez a fost pentru mine o confirmare în plus a ceea ce primisem deja prin credință.

Acum, când mă uit înapoi la acei ani de luptă, văd clar că ceea ce m-a împiedicat a fost necredința.

Același principiu se aplică și în cazul procesului de ajungere la o viață de biruință asupra păcatului. Putem să postim, să ne rugăm și să însetăm – fără să ajungem nicăieri – până când nu *credem* că Dumnezeu **poate** și ne **va și** conduce la o astfel de viață. Satan știe că tu nu poți primi nimic de la Dumnezeu fără credință. Deci poți să-ți imaginezi cât de mult va încerca el să-ți umple inima cu necredință! Necredința este un pericol mai mare decât minciuna sau adulterul, pentru că acestea din urmă sunt recunoscute cu ușurință ca fiind păcate, pe când necredința nu. La *Evrei 3:12* scrie: „*Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu*”.

O inima rea, plină de necredință, poate duce la despărțirea noastră de Dumnezeu. Necredința este cauza care stă la baza tuturor celorlalte păcate – după cum vom vedea în capitolul următor.

La *Romani 6:14* spune: „*Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har*”.

În acest verset Duhul Sfânt ne spune foarte clar că, în condițiile în care suntem sub har, păcatul nu poate avea stăpânire asupra noastră. Versetul este atât de clar, încât și un copil îl poate înțelege. În ciuda acestui fapt,

mulți credincioși tot nu cred în posibilitatea reală de a trăi o viață de biruință asupra păcatului.

Dumnezeu vrea ca tu să trăiești o viață de biruință. Nu contează cât de murdare sunt gândurile tale, sau de cât timp ai fost învins de mânie. Domnul te poate elibera complet și îți poate da o inimă curată. Acestea „nu le poate face”, însă, pentru tine câtă vreme nu crezi.

Biblia spune că ceea ce credem în inima noastră trebuie să mărturisim cu gura noastră. La *Romani 10:10* citim: „*Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire*”.

Acesta este un principiu important, căci prin mărturisirea cu gura noastră exprimăm credința noastră, ceea ce la rândul ei duce la eliberarea din lanțurile păcatului. Trebuie, deci, să rostim cuvântul mărturisirii noastre împotriva lui Satan, spunând: „Cred că Dumnezeu mă va conduce la o viață de biruință asupra păcatului”. „*Ei l-au biruit, [pe Satan] prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*” (*Apocalipsa 12:11*).

Continuă să faci această mărturisire de fiecare dată când ești doborât, până când biruința devine o realitate în viața ta. Nu te descuraja dacă biruința nu vine peste noapte. Dumnezeu va onora în mod sigur mărturisirea pe care o faci cu gura ta. Și tu îl poți învinge pe Satan.

CAPITOLUL 3

TREBUIE SĂ LUĂM ÎN SERIOS CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Mulți credincioși au un obicei rău, și anume, acela de a trata Cuvântul lui Dumnezeu cu superficialitate. Să luăm spre exemplu cuvintele lui Isus din *Matei 12:36-37*: „*Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit*”.

Majoritatea credincioșilor nu cred că, literalmente, va trebui să dea socoteală pentru fiecare cuvânt nefolositor rostit vreodată. Când vom crede cu adevărat aceasta, vor fi eliminate din viața noastră toate bârfele, pălăvrăgelile, vorbirile de rău și accesele de mânie. Toți cei care iau în serios aceste cuvinte ale lui Isus vor lua măsuri drastice de îndepărtare a tuturor cuvintelor nefolositoare din vorbirea lor.

În versetele de mai sus, Isus spune că prin *cuvintele* noastre vom fi socotiți neprihăniți. Știm cu toții despre neprihănirea prin credință, dar credința fără *fapte* este moartă, și o credință care nu ne curăță vorbirea este *moartă*. Gândește-te la toate cuvintele pe care le-ai rostit (sau scris) în ultimele trei luni – acasă, la serviciu, soțului, soției, copiilor, colegilor etc. Oare o înregistrare a vorbirii tale ar dovedi că ești un copil neprihănit al lui Dumnezeu, diferit de lumea din jurul tău? Sau înregistrarea ar arăta că vorbirea ta este asemenea cu cea a necredincioșilor?

Vorbirea multor credincioși nu a fost curățată, pentru că ei nu au luat în serios cuvintele lui Isus. Aceasta provine din lipsa lor de frică față de Dumnezeu. Ei se tem de oameni, mai mult decât se tem de Dumnezeu. Nu putem aspira la înaintare în viața noastră spirituală, dacă nu dezvoltăm obiceiul de a lua în serios Cuvântul lui Dumnezeu. În *Iacov 1:26* scrie: *„Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică”*.

Așadar, dacă un om nu-și poate controla limba, creștinismul lui este zadarnic, pentru că, așa cum a spus Isus, vorbirea noastră arată starea inimii noastre. *„Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34)*. Vorbirea noastră este un indicator foarte precis al stării noastre spirituale. Iată un alt exemplu: Cuvântul lui Dumnezeu spune că soții să nu țină *niciodată* necaz pe soțiile lor. *„Bărbaților, iubiți-vă nevestele, și nu țineți necaz pe ele” (Coloseni 3:19)*. Ce înseamnă aceasta? Oare este permis soțului să țină necaz *măcar o dată* pe soția lui? Cuvântul lui Dumnezeu interzice categoric adulterul sau uciderea, și, prin urmare, noi știm că nu avem voie să comitem astfel de păcate *nici măcar o singură dată*. Totuși, când citim că unui soț nu-i este permis să țină necaz pe soția lui, această poruncă nu o primim cu aceeași seriozitate. De ce? Pentru că alegem, în funcție de reprezentările din mintea noastră cu privire la poruncile lui Dumnezeu, iar apoi hotărâm: care dintre poruncile lui Dumnezeu să le luăm în serios și pe care nu. Nu ne dăm seama că **tot** Cuvântul lui Dumnezeu trebuie luat în serios.

Cei care, însă, iau în serios **toate** cuvintele lui Dumnezeu plâng cu amar pentru păcatele lor de fiecare dată când cad. Astfel, ei vor găsi mângâierea (întărirea) Duhului Sfânt și vor fi aduși la o viață de biruință. *„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați [întăriți]” (Matei*

5:4). Descoperim aici un alt secret al biruinței: *Ia în serios fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, și plânge cu amar pentru păcatul tău, de fiecare dată când ignori orice poruncă, orice cuvânt al lui Dumnezeu și eşuezi, astfel, să atingi standardele lui Dumnezeu.* Numai în felul acesta îți vei dovedi frica de Dumnezeu, iar, frica de Dumnezeu este începutul acelei înțelepciuni care duce la o viață de biruință.

Dumnezeu privește cu îndurare și bunăvoință la cei care sunt zdrobiți și pocăiți în duhul lor și care tremură la auzul Cuvântului Său: *„Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2).*

CAPITOLUL 4

DUMNEZEU ESTE PLIN DE IUBIRE

Dintotdeauna, Dumnezeu a cerut din partea omului ascultare. Sub Vechiul Legământ, israeliții au primit porunci de care trebuiau să asculte. Au descoperit, însă, că nu puteau ține în mod desăvârșit legile lui Dumnezeu.

Sub Noul Legământ, Dumnezeu a promis că va scrie poruncile Lui în inimile și-n mințile noastre, astfel încât nu numai că Îl vom asculta, dar ne va fi chiar *drag* să ascultăm de El. Promisiunea lui Dumnezeu este aceasta: „*Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele*” (Ezechiel 36:27). Deci, numai prin ascultarea de poruncile Sale putem avea părtășie cu Dumnezeu.

Totuși mulți credincioși nu înțeleg ce înseamnă ascultarea. Cei mai mulți credincioși înțeleg atât de greșit „harul”, încât consideră ascultarea ca fiind o cerință a Vechiului Legământ. Poruncile lui Dumnezeu, prin urmare, sunt considerate o povară grea. Aceasta e o înșelăciune **satanică**. Este rezultatul ignorării iubirii lui Dumnezeu. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt date pentru binele nostru și sunt menite să ne elibereze. Ele își au originea în inima lui Dumnezeu care ne iubește cu desăvârșire.

Moise spune (cu privire la Dumnezeu, care dădea lui Israel poruncile Sale pe Muntele Sinai) că „*Domnul a venit din Sinai având în dreapta Lui focul legii. Da, El iubește popoarele*” (Deuteronom 33:2-3). Faptul că

Dumnezeu ne dă legile Lui este o dovadă a dragostei Sale fierbinți pentru noi.

Unele dintre poruncile lui Dumnezeu cer din partea noastră jertfire de sine, dar, în cele din urmă, vom descoperi că ele sunt în cel mai înalt înțeles spre binele nostru. Un tată nu dă copiilor săi porunci pentru a-i împovăra sau pentru a le face rău, ci numai pentru a-i ajuta. Iată perspectiva corectă, de care avem și noi nevoie, asupra poruncilor pe care ni le-a dat Dumnezeu. A avea credință înseamnă a crede într-un Dumnezeu care este desăvârșit în iubire. Când avem o asemenea credință, ne găsim plăcerea în împlinirea cu orice preț a poruncilor lui Dumnezeu.

Aici este motivul ascuns al celor mai multe din înfrângerile noastre: diavolul a convins oamenii fie că poruncile lui Dumnezeu nu sunt necesare, fie că ele sunt o povară. Dacă nu înțelegem motivul pentru care Dumnezeu ne cheamă să facem ceva, întocmai cum ne cere El, atunci această neînțelegere dovedește doar propria noastră imaturitate. Într-o zi, când vom fi mai maturi, *vom* înțelege.

Copiii, când sunt obligați să meargă la școală, e posibil să nu înțeleagă motivul pentru care părinții nu-i lasă să rămână acasă și să se joace. Poate cred că părinții lor sunt foarte duri cu ei, când, de fapt, **iubirea** îi determină pe părinți să impună copiilor lor s-o rupă cu joaca pentru a ajunge oameni educați, maturi în gândire.

Asemenea acelor copii mici, nici noi nu înțelegem de multe ori căile lui Dumnezeu, dar dacă am crede în iubirea Sa, am asculta de tot Cuvântul Lui și ne-am supune autorității Sale fără să-I mai punem nici o întrebare.

Gândiți-vă cum stau lucrurile în privința suferinței. De ce lasă un Dumnezeu al iubirii să trecem prin suferință? Deoarece suferința este o parte a

„programei” de învățământ în educația noastră duhovnicească. Prin suferință, Dumnezeu ne conduce la maturitate. Dacă în această viață nu ai avut multe prilejuri de a suferi, cu siguranță că nici n-ai putut să-ți însușești multe dintre învățăturile care au într-adevăr valoare duhovnicească.

Poate că ultima dată când ai avut o mică suferință ai cântit și te-ai plâns atât de mult, încât acum Dumnezeu te lasă să-ți urmezi propriul drum. Este trist când Dumnezeu te dă la o parte și te „așează” pe un astfel de raft. Eu mai degrabă aș trece prin suferință în fiecare zi din viața mea, decât să fiu lăsat la o parte de Dumnezeu pe un raft.

Când Dumnezeu ne trece prin suferință nu are niciun rost să ne comparăm cu alții. Aceasta ar fi ca și cum copiii voștri s-ar întreba de ce tocmai ei trebuie să meargă la școală, când copiii săraci din mahala se pot juca în noroi toată ziua. Toate lucrările lui Dumnezeu în viața noastră vin din iubirea Lui desăvârșită pentru noi. El vrea fericirea noastră – nu veselia superficială și fără sens a lumii – ci fericirea aceea veșnică și plină de conținut, care vine în urma sfințirii vieții. Și în afară de calea suferinței nu există nicio altă cale care ar duce la sfințenie.

„Dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:10).

Isus a fost cel mai fericit om care a umblat vreodată pe Pământ. Totuși El a fost singurul care a și suferit cel mai mult. Fericirea Lui a izvorât din înfăptuirea voii Tatălui Său, nefiind rezultatul unei vieți destinsă, lejere. Își cunoștea Tatăl ca Iubire Desăvârșită, așa că S-a supus cu bucurie la tot ceea ce Tatăl pregătise pe calea Lui pentru El. Acesta a fost secretul vieții Lui.

CAPITOLUL 5

DUMNEZEU NE IUBEȘTE CUM L-A IUBIT PE ISUS

Rădăcina tuturor problemelor noastre spirituale stă în faptul că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu ca pe un Tată Iubitor și ca pe Dumnezeul Suveran.

Un adevăr care mi-a revoluționat viața creștină este destăinuirea minunată pe care ne-a făcut-o Isus potrivit căreia: Tatăl ne iubește așa cum L-a iubit pe El. Isus, în rugăciunea pe care a adresat-o Tatălui, a spus: „*ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” (Ioan 17:23). În această rugăciune a lui Isus, observăm că El s-a rugat ca lumea din jur să cunoască acest adevăr; dar înainte ca lumea să-l poată înțelege trebuie ca el să cuprindă, mai întâi, inimile noastre.

Teoretic, toți creștinii cred într-un Tată iubitor care este în Ceruri, dar, prin faptul că sunt deseori neliniștiți și îngrijorați și atât de plini de nesiguranță și frică, ei dovedesc necredința care zace în adâncul inimii lor.

Cei care îndrăznesc să creadă că Dumnezeu îi iubește la fel de mult cum L-a iubit pe Isus sunt puțini la număr! Nici unul dintre noi nu ar îndrăzni să creadă un astfel de adevăr, dacă nu Însuși Isus ne-ar fi spus, răspicat, că așa stau lucrurile.

De-ndată ce ochii tăi sunt deschiși pentru a vedea acest adevăr glorios, acesta îți va schimba întreaga perspectivă asupra vieții. Toate cântirile, toate

nemulțumirile, depresia și perspectiva sumbră vor dispărea complet din viața ta. Știu că de o astfel de experiență poți avea parte și tu, pentru că s-a întâmplat și în viața mea.

Am trăit timp de mulți ani în robia depresiei și eram înfrânt. Nu aceasta era voia lui Dumnezeu pentru mine, însă nu mă puteam elibera din această stare. Lucrurile s-au schimbat, începând cu momentul în care ochii mei au fost deschiși, pentru a vedea adevărul că Dumnezeu mă iubește așa cum Îl iubește pe Isus. Acum văd, că tot ce vine în viața mea vine din mâna unui Tată iubitor. Am văzut că are grijă de mine ca de lumina ochilor Săi; și astfel, acum, nici o circumstanță, oricât de dureroasă, din viață nu mă mai poate face cârtitor sau depresiv. Am învățat, așa cum spune Pavel, secretul de a fi mulțumit și de a-L lăuda pe Dumnezeu în orice împrejurare a vieții.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! (...) Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc” (Filipeni 4:4,11).

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:18).

Acum, temeiul de neclintit al vieții mele de credință este că **DUMNEZEU MĂ IUBEȘTE ATÂT DE MULT, CÂT L-A IUBIT PE ISUS.**

Faptul că nu ai ajuns să trăiești o viață de biruință nu se datorează faptului că ai postit prea puțin și nici faptului că te-ai rugat puțin. Biruința nu vine prin efortul propriu, ci prin credință. „Credința în ce?” – poate te întrebi. *Credința în iubirea desăvârșită ce o are Dumnezeu pentru tine.*

Mulți credincioși trăiesc sub condamnarea lui Satan care le spune mereu: „Nu postești destul. Nu te rogi

destul. Nu mărturisești destul. Nu studiezi destul Biblia” etc., etc. Ei sunt continuu hăituiți de asemenea gânduri de autocondamnare, într-un ciclu interminabil de activități și într-o multitudine de lucrări moarte.

Îți dai seama că autodisciplina, postul, rugăciunea, zeciuiala și mărturia sunt toate lucrări moarte, dacă acestea nu sunt rodul iubirii tale față de Dumnezeu? Și ele nu pot proveni din iubire dacă tu, întâi de toate, nu ești sigur de iubirea lui Dumnezeu față de tine.

Rugăciunea lui Pavel pentru creștinii din Efes a fost ca ei să fie înrădăcinați și statornici în dragostea lui Dumnezeu: „ ... și-L rog [pe Dumnezeu] ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, să aveți rădăcina și temelie pusă în dragoste” (Efeseni 3:16,17).

Creștinii din Efes erau deja convertiți și botezați cu Duhul Sfânt. Totuși, aveau nevoie să fie întăriți de Duhul Sfânt în omul dinlăuntru pentru a fi înrădăcinați și statornici în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu pentru ei, înțelegând astfel lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea acestei iubiri. Numai după aceea începe Pavel să le vorbească despre darurile prin care poate fi zidit trupul lui Hristos: „Dar fiecareia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4:7). „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12).

La baza modului nostru de gândire trebuie să stea mereu **încrederea deplină** în iubirea lui Dumnezeu. Trebuie să fim înrădăcinați și statornici în această iubire, dacă vrem ca slujirea noastră să fie eficientă.

În alt loc, Noul Testament prezintă același principiu folosind expresia „intrarea în odihnă”. *„Fiindcă am crezut [în iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu pentru noi], intrăm în <<odihna>> despre care a vorbit El”,* spune apostolul în *Evrei 4:3*. Apoi ne îndeamnă să ne străduim să intrăm în această odihnă. *„Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare” (Evrei 4:11).* Este ușor să cădem și să ne îndepărtăm, când nu ne „odihnim” în protecția desăvârșită asigurată de iubirea lui Dumnezeu.

Lumea este plină de oameni care caută pe cineva care să-i iubească. Mulți creștini merg din biserică în biserică dorind să fie iubiți. Unii caută dragostea în prietenii, iar alții în căsătorie, dar toate aceste căutări pot duce la dezamăgire. Asemenea orfanilor, copiii lui Adam se simt în nesiguranță și ca urmare sunt mereu doborâți de crize de autocompătimire. Este trist faptul că mulți continuă să se simtă în primejdie chiar și după convertirea lor, când, de fapt, nu mai au niciun motiv să se simtă așa.

Ce ne spune Evanghelia cu privire la această problemă? Răspunsul este să ne găsim siguranța în iubirea lui Dumnezeu.

Isus le spune în mod repetat ucenicilor Săi că toate firele de păr din cap le sunt numărate și că Dumnezeu, Cel care hrănește milioanele de păsări și îmbracă milioanele de flori, se va îngriji în mod sigur de ei.

Un argument și mai puternic este următorul: *„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).*

Așa cum S-a îngrijit de Isus, Dumnezeu se va îngriji și de tine.

Una din cauzele pentru care Dumnezeu ne lasă, câteodată, să fim dezamăgiți de alții, este de a ne învăța să nu ne mai punem încrederea în oameni. El dorește să ne elibereze de o asemenea idolatrie (fiindcă dependența de oameni este o formă de idolatrie) ca să învățăm să ne încredem pe deplin numai în El. Așa că, atunci când Dumnezeu îți ordonează într-un astfel de mod circumstanțele încât ești dezamăgit din toate părțile, aceasta să nu te descurajeze. Este la lucru mâna lui Dumnezeu care vrea să te depărteze de încrederea în puterea omenească și să te învețe să trăiești prin credința în El. Învață să-ți găsești siguranța în faptul că Dumnezeu te iubește la fel de mult cum L-a iubit pe Isus.

Toată concurența și invidia între creștini apare ca urmare a acestei lipse de siguranță. Un om care este sigur de iubirea lui Dumnezeu și care crede că Dumnezeu n-a făcut nicio greșală făcându-l pe el așa cum este, cu darurile și talentele care i-au fost date, nu poate fi niciodată invidios pe alții, și nu urmărește niciodată să se ia la întrecere cu alții. Aceeași lipsă de siguranță generează și toate problemele de relaționare între credincioși.

Gândește-te o clipă, dacă ochii tăi vor fi deschiși numai înspre acest singur adevăr – că Dumnezeu te iubește exact așa cum Îl iubește pe Isus – cât de multe probleme vor fi rezolvate în viața ta!

CAPITOLUL 6

DUMNEZEU ARE UN SCOP, ORIDECÂTEORI NE TRECE PRIN ÎNCERCĂRI

Viața devine minunată când descoperim că Dumnezeu are un scop – și anume unul glorios – în tot ceea ce îngăduie să vină în viața noastră. Chiar și când spune „Nu” la rugăciunile noastre, acesta e un răspuns venit dintr-o inimă plină de iubire desăvârșită.

Când Dumnezeu a trimis șerpii înfocați să-i muște pe israeliți în pustie, aceasta a fost din iubire? *„Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel”*(Numeri 32:6). A fost în mod sigur o acțiune motivată de iubire, pentru că a fost mijlocul pe care l-a folosit Dumnezeu pentru a-i face pe israeliți să se pocăiască și să se întoarcă înapoi la El, astfel încât să-i poată binecuvânta. El a vrut să-i binecuvânteze, dar nu a putut-o face până când ei nu s-au pocăit.

„Căci Eu știu gândurile pe cari le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11).

Un motiv pentru care Dumnezeu a permis ca lumea aceasta să fie un loc în care se trăiește inconfortabil – cu suferințe, boli, șerpi veninoși etc., – este ca oamenii să se întoarcă la El în necazul lor, astfel încât să-i poată binecuvânta. Prin urmare, putem vedea modul în care folosește Dumnezeu chiar și răul (cauzat de Satan), să lucreze pentru binele scopurilor Sale.

În ziua când îi vom întâlni pe cei răscumparați, în veșnicie, și vom auzi istoria vieții fiecăruia dintre ei, vom descoperi pe deplin cum a folosit Dumnezeu mușcăturile de șarpe, dificultățile financiare, cancerul etc., ca să-i întoarcă de la păcat și să-i facă copii ai Lui. Vom auzi, de asemenea, cum a folosit Dumnezeu suferința pentru a-Și sfinții copiii, astfel ca ei să poată fi părtași Naturii Lui. În ziua aceea Îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru multe lucruri, pe care, aici pe Pământ, nu le-am putut înțelege. Un credincios adevărat, însă, nu trebuie să aștepte până în ziua aceea; el crede chiar acum în înțelepciunea și-n iubirea lui Dumnezeu – deci a și început să mulțumească pentru *toate lucrurile*.

Scopul *final* al tuturor lucrărilor lui Dumnezeu în viața noastră este ca noi să putem fi *părtași Naturii Lui*. Dumnezeu face ca **toate** să lucreze împreună spre binele nostru, acest bine fiind transformarea noastră în asemănarea Fiului Său. „*Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați (Romani 8:28-29)*).

De ce îngăduie Dumnezeu, câteodată, să pierdem bani în mod accidental sau să fim trișați de oameni imorali? Mulți dintre noi am trecut prin experiența de a fi buzunăriți în trenuri sau în autobuze aglomerate. Aceste agresiuni le-am considerat mereu ocazii favorabile pentru rugăciune în favoarea pungașului sau a escrocului în cauză. Însă nu numai atât, Dumnezeu dorește să ne elibereze și de atașamentul nostru bolnăvicios față de bani și lucruri materiale. El nu vrea ca, făcând mereu calcule, să ne îngrijorăm pentru fiecare ban pierdut și să ne bucurăm pentru fiecare ban câștigat! Vrea să ne găsim

bucuria în El – o bucurie care nu poate fi nici sporită prin vreun câștig material, nici diminuată de vreo pierdere materială.

Așa a trăit Isus pe Pământ, iar noi suntem chemați să trăim cum a trăit El. Biblia spune: „*Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus*” (Filipeni 2:5). Dacă cineva I-ar fi dăruit lui Isus zece mii de dinari ca mulțumire pentru slujirea Lui, acest dar, în sine, nu i-ar fi sporit câtuși de puțin bucuria care era deja deplină și desăvârșită în Tatăl Său. Tot astfel, bucuria lui Isus n-ar fi fost diminuată de vreo pierdere materială. Iuda Iscarioteanul fura adesea mulți din banii dați ca dărnicie lui Isus. Aceste fapte erau cunoscute de Isus, și, chiar dacă era mâhnit pentru starea lui Iuda, niciodată pierderea banilor în sine nu a fost ceea ce L-a deranjat.

Cât de diferită e situația în zilele noastre, când mulți predicatori adoptă atitudini atât de greșite față de banii oferiți lui Dumnezeu de către oamenii evlavioși! Dar să nu ne legăm numai de predicatori. Care-i situația în cazul nostru? Crește bucuria noastră prin câștigarea lucrurilor materiale, sau scade prin pierderea acestora? Atunci în mod sigur avem nevoie să ducem până la capăt mântuirea noastră, judecându-ne pe noi înșine și lepădând astfel de atitudini.

Dacă ești cu adevărat sincer în dorința ta de a fi părtaș la viața lui Isus, atunci Dumnezeu va lăsa să ți se întâmple o mulțime de neplăceri, ca să te scape de iubirea lucrurilor materiale, de căutarea onoarei din partea oamenilor, de autocompătimitate și de multe alte atitudini care nu sunt din viața lui Isus.

Dacă nu vrei, El nu te va sili să mergi pe această cale. Dacă ești mulțumit să trăiești o viață de calitate inferioară din punct de vedere spiritual, o viață de învins, așa cum trăiesc majoritatea credincioșilor din jurul tău, El te va lăsa să-ți conduci viața de unul singur.

Dacă, însă, tânjești după tot ce are Dumnezeu mai bun, El Se va ocupa de tine cu fermitate, „extirpând” fără cruțare „tumorile canceroase” care-ți ruinează sănătatea spirituală și distrugând idolii care te corup. El va permite să suferi din cauza durerilor, dezamăgirilor, pierderilor, a speranțelor năruite, a umilirilor, a criticilor primite pe nedrept etc., ca să te conducă la acel nivel de stabilitate, de unde să nu mai poți fi clintit vreodată. Din acel moment nu vei mai fi preocupat de îmbogățire și nici îngrijorat de sărăcie, nu te va afecta dacă ești criticat sau lăudat, onorat sau defăimat. O dată ajuns în starea de moarte a lui Hristos față de toate lucrurile acestei lumi, ești părtaș la viața lui Isus și, în această nouă calitate, ești un împuternicit al Lui să umbli pe Pământ ca un rege.

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Corinteni 4:10).

Puțini găsesc această cale care duce la viața din belșug în Hristos, pentru că sunt puțini cei care sunt dispuși să plătească prețul morții totale față de SINE. Nu putem trăi prin credință dacă nu murim față de noi înșine. Dacă nu vrem să fim crucificați împreună cu Hristos, atunci cunoașterea iubirii desăvârșite a lui Dumnezeu în viața noastră va rămâne mereu la un nivel teoretic. Nu putem fi ucenici ai lui Isus, dacă nu ne lepădăm de toate lucrurile acestei lumi. Isus a spus că *„oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:33).*

Mai înainte ne-am uitat la *Ioan 17:23*, unde Isus a spus: *„Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”*. Isus nu Se roagă aici pentru lume sau pentru creștinii firești. El Se roagă pentru cei unsprezece ucenici ai Săi care au lăsat totul pentru a-L urma. Acei ucenici au ajuns să cunoască acea

siguranță în iubirea Tatălui pe care n-o pot cunoaște niciodată creștinii firești și oamenii acestei lumi.

Ce îi face pe creștini să fie firești? Oare nu acel mod de gândire lumesc, pe care-l adoptă ei în urma înșelării diavolului, conform căruia ar fi mai fericiți dacă ar încerca să obțină „tot ce e mai bun din *ambele* lumi” (după spusele lor), în loc să se predea complet lui Dumnezeu? Dar aceasta e o înșelătorie!

Dacă ne-am pune încrederea în iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu, ne-am lepăda cu dragă inimă de orice lucru pentru El. Atunci am fi complet eliberați de îngrijorare. În *Filipeni 4:6-7* ni se poruncește: „*Nu vă îngrijați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.*”

Creștinii firești sunt mereu îngrijorați că s-ar putea, în orice moment, să li se scufunde barca în mijlocul furtunii. Isus a putut dormi în timp ce traversa furtuna, fiindcă era sigur de iubirea Tatălui Său. Știa că diavolul nu-L putea îneca așa ușor. Tatăl Său veghea asupra Lui tot timpul. Cât de frumoasă devine viața când realizăm că Tatăl ne iubește și ne poartă de grijă în aceeași măsură în care L-a iubit pe Isus și I-a purtat de grijă lui Isus!

Când Îl vom vedea în final pe Dumnezeu vom fi surprinși să descoperim cât de mare era iubirea Lui față de noi în comparație cu ceea ce ne-am imaginat noi vreodată. Atunci ne vom da seama cât de absurde erau toate îngrijorările noastre. Dar cu ce ne va ajuta să ne dăm seama de această realitate abia în ziua aceea? **Acum** este vremea să avem ochii deschiși la realitatea iubirii lui Dumnezeu și să trăim prin credință.

CAPITOLUL 7

NU VEI FI ÎNCERCAT PESTE PUTERILE TALE

În pasajul din *1 Corinteni 10* există un verset minunat: *versetul 13*. În el se găsește o mângâiere extraordinară pentru fiecare dintre noi. El spune că „*Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita [încercarea], a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.*”

Oamenii spun adesea că trec prin încercări și întristări insuportabile. Această afirmație poate fi adevărată pentru copiii lui Adam, dar în mod cert *nu poate* fi adevărată pentru ucenicii lui Isus, fiindcă Dumnezeu supraveghează atent orice încercare și ispită care vine în viața lor.

Satan, împreună cu cei care ne urăsc, ar vrea să ne tulbure în felurite moduri. Dar ei *nu pot* ajunge până la noi fără permisiunea lui Dumnezeu. Chiar și în Vechiul Testament, Satan și-a dat seama că Dumnezeu a pus un zid de protecție în jurul lui Iov, ca niciun rău să nu-l poată atinge. Satan I-a spus lui Dumnezeu: „*Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara.*” (*Iov 1:10*).

Pentru sfințirea lui Iov, însă, Dumnezeu a permis ca această protecție să fie diminuată, iar lui Satan i s-a permis să îl atace pe Iov. Cu toate acestea, măsura breșei în zidul de protecție a fost determinată de Dumnezeu.

Zidul protector a fost deschis, la început, într-o măsură foarte mică (Iov 1), iar apoi, mai târziu, într-o măsură un pic mai mare (Iov 2). Sabeenii și caldeenii, care au prădat averea lui Iov, au putut intra numai prin breșa făcută de Dumnezeu în acel zid protector. „Și s-au aruncat niște Sabeeni asupra lor, i-au luat, și au trecut pe slujitori prin ascuțișul săbiei... Niște Haldeeni, înșirați în trei cete, s-au aruncat asupra cămillelor, le-au luat și au trecut pe slujitori prin ascuțișul săbiei.” (Iov 1:15,17).

Tot prin aceeași breșă a intrat și furtuna care a dărâmat casa peste copiii lui Iov. Totuși, breșa nu era destul de largă pentru ca boala să poată pătrunde și să atace trupul lui Iov. Însă, mai târziu, când Dumnezeu a deschis un pic mai mult zidul protector, a putut pătrunde și boala care a început să-l chinuiască pe Iov. La început, Iov nu și-a dat seama că Dumnezeu ținea sub control tot ceea ce se întâmpla. El a înțeles aceasta mai târziu – pe la finalul povestirii – dar nu-l putem învinovăți, pentru că el nu avea Scripturile așa cum le avem noi. Acum, însă, noi avem Cuvântul scris al lui Dumnezeu, pentru a ni-L arăta pe Acela care controlează breșa din zidul de protecție.

Zidul de protecție este, de fapt, Dumnezeu Însuși ca un zid de foc în jurul nostru. „Eu Însumi - zice Domnul - voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui, și voi fi slava lui în mijlocul lui!” (Zaharia 2:5).

Însă, după cum citim în Vechiul Testament despre slujitorul lui Elisei, ochii noștri sunt adesea orbiți și nu vedem zidul de foc care ne înconjoară. Elisei, însă, l-a văzut și astfel nu i-a fost frică deloc. „Slujitorul omului lui Dumnezeu [Elisei] s-a sculat dis-de-diminează și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?” El a răspuns: <<Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei>>. Elisei s-a rugat, și a zis: <<Doamne, deschide-i ochii să vadă>>. Și Domnul

a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” (2 Împărați 6:15-17).

Slujitorul era înfricoșat pentru că nu putea vedea ceea ce vedea Elisei. Când, însă, Elisei s-a rugat pentru el, ochii lui au fost deschiși. Atunci s-a liniștit. Și noi avem nevoie de deschiderea ochilor.

Dumnezeu știe să *refacă* zidul protector și știe și *când* să-l refacă. El controlează cu exactitate circumstanțele noastre, până în cele mai mici detalii, în funcție de capacitatea noastră duhovnicească și de înflăcărarea cu care luptăm pentru a dobândi cele mai înalte virtuți ale Lui.

Când suntem imaturi și slabi din punct de vedere spiritual, Dumnezeu nu ne va lăsa să fim testați de vreo ispită grea, nici nu-l va lăsa pe Satan să ne atace prea violent. În același timp, dacă Dumnezeu vede că nu suntem interesați de scopul Lui pentru viața noastră, El va îngădui să ducem un trai bun pe acest Pământ. Pierderea noastră va fi, atunci, în veșnicie.

Dumnezeu i-a permis lui Iov să înfrunte asemenea suferințe intense tocmai pentru că Iov era unul dintre slujitorii Săi aleși. Dumnezeu nu le va permite în viața oricui, fiindcă sunt puțini aceia care au ajuns la acel grad de maturitate la care sunt în stare să poarte asemenea suferințe. În orice caz, sunt foarte puțini aceia care sunt interesați de o astfel de maturitate spirituală.

Isus a fost trecut de Tatăl Său prin toate isпитirile posibile, cărora ar trebui să le opunem rezistență vreodată. Așa a ajuns El desăvârșit. Vedeți *Evrei 4:15*: „*Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*”. Uitați-vă de asemenea la *Evrei 5:7-9*: „*El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari*

și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice...” Astfel și-a desăvârșit Isus educația ca Om și a devenit perfect. Nici pentru noi nu este vreo altă cale spre desăvârșire.

Faptul că Dumnezeu nu va permite vreodată să fim ispitiți sau încercați peste puterile noastre, este motivul pentru care putem fi siguri că putem trăi *tot timpul* în biruință. Dacă nu ne-ar fi fost dată garanția lui Dumnezeu în *1 Corinteni 10:13*, n-am fi putut avea o astfel de certitudine. Dumnezeu garantează că toate încercările și ispitele pe care le întâmpinăm pot fi biruite.

Atunci de ce, totuși, cădem?

Pentru că nu acceptăm *calea de scăpare* pe care ne-o oferă Dumnezeu în fiecare încercare și ispită. Care este acea cale de scăpare? Este *să ne smerim propriile ființe* – chiar până la moartea pe cruce, așa cum a făcut Isus. „*S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.*” (*Filipeni 2:8*).

Aceasta e calea îngustă spre viața din belșug, pe care puțini o găsesc. Mândria este atât de adânc înrădăcinată în firea pământească, încât puțini găsesc această glorioasă cale a umilinței. Cei mai mulți nici măcar nu ajung să înțeleagă ce înseamnă să-ți smerești propria ființă. Aceasta e într-adevăr un mister – dar Dumnezeu îl va descoperi tuturor celor care s-au predat Lui fără rezerve, din toată inima lor.

Poate gândim că presiunile vieții sunt acelea care fac viața insuportabilă pentru noi. În realitate, mândria este cea care ne face viața dificilă și părerile înalte pe care le avem despre noi înșine.

Am meditat la aceste lucruri, uneori, când eram nevoit să călătoresc în vreun compartiment aglomerat al unui tren fără locuri rezervate. Ne-având un loc unde să stau, trebuia să mă așez pe podea, într-un colț sau, alteori, să stau în picioare. Deja în gara de pornire compartimentul era ticsit de oameni și de bagaje. Această situație s-a înrăutățit de-a lungul traseului, căci după fiecare stație erau mai mulți oameni și mai multe bagaje. Înghesuiala creștea încontinuu și atunci m-am gândit: „Dacă aș putea, în acest loc, să mă fac de mărimea unei furnici, n-ar mai fi presiunea aceasta mare peste mine”. Îmi dădeam seama că presiunea era prea mare din cauza mărimii mele, ca ființă omenească. Un om mai gras decât mine ar fi văzut probabil și mai stringentă problema dimensiunii lui în aceste condiții! Totul depinde de mărimea noastră. O furnică ar fi găsit compartimentul destul de spațios și nu s-ar fi plâns deloc de presiunea exercitată asupra ei.

Din punct de vedere spiritual problema presiunii se rezolvă în același mod. Când presiunea crește din exterior, dacă pot să mă fac tot mai mic și mai mic în ochii mei, voi vedea că presiunea scade și, treptat, va dispărea. Dumnezeu dorește să ne reducă. Trebuie ca El să ne reducă la *nimic* în ceea ce privește estimarea propriei noastre ființe, înainte de a-Și putea împlini scopul cu noi. De exemplu, de ce ne simțim ofențați de alții? Oare nu din cauză că avem păreri deosebit de bune despre noi înșine și despre drepturile noastre? Simțim că oamenii nu ne acordă respectul pe care-l merităm sau că ei ne deposedează de drepturi. Ne simțim răniți când oamenii ne vorbesc de rău pe la spate. Ceea ce cauzează asemenea suferință este umflarea mândriei noastre. Să spargem acest balon al mândriei și, când vom ajunge cu adevărat dezumflați, vom constata că nu mai există nicio presiune. Acesta e secretul. Fie ca Dumnezeu să ne

deschidă ochii să-l vedem. În timp ce oamenii din jurul nostru se plâng de o mulțime de lucruri, noi nu vom avea în niciun caz vreo plângere, pentru că am luat-o pe calea de scăpare – calea smeririi propriei noastre ființe.

CAPITOLUL 8

DUMNEZEU DĂ HARUL SĂU NUMAI CELOR SMERIȚI

Există încă un motiv pentru care Dumnezeu vrea să ne smerim și anume pentru ca să ne poată da harul Său. Dumnezeu nu poate încălca propriile Sale legi, și una din legile prin care El S-a legat pe Sine este aceea de a sta împotriva celor mândri și de a da har celor smeriți (*1 Petru 5:5*). Oricât de mult ne-ar iubi, El nu ne poate da harul Său dacă suntem mândri, iar dacă nu obținem har de la Dumnezeu, nu putem trăi în biruință. Puterea ispitei poate fi învinsă numai prin puterea harului lui Dumnezeu.

„*Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*” (*Ioan 1:17*). Sub Lege (Vechiul Legământ) oamenii se luptau din nou și din nou împotriva ispitei din inimile lor, dar erau mereu învinși.

În ce privește standardele *exterioare* ale legilor lui Dumnezeu, viața lui Saul din Tars era desăvârșită. În *Filipeni 3:6* el mărturisește, în legătură cu propria-i viață, următoarele: „*Cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, [eram] fără prihană*”. Totuși, el a constatat că era fără putere împotriva plăcerilor carnale și a lăcomiei de avere din inima lui. El spune în *Romani 7:8* că „*păcatul a luat prilejul prin poruncă, și a făcut să se nască în mine tot felul de pofte*”.

Legea nu-i putea face pe oameni în stare să-și păstreze curată inima de pofta carnală. Nu aceasta era

menirea ei. Scopul Legii a fost să-i arate omului păcatul lui și starea lui de om neajutorat împotriva poftelor trupești, precum și să-l rețină de la păcate exterioare prin frica de pedeapsă. Un om putea avea, prin Lege, o conduită exterioară perfectă în ochii lumii, însă inima lui putea fi plină de murdăria păcatului, ca un cămin de canalizare! Atât era maximul utilității Legii.

Vestea bună a Noului Legământ prin Isus Hristos este că **ceea ce n-a putut face Legea poate face harul**. Harul lui Dumnezeu este favoarea Lui, nemeritată de noi, a iertării păcatelor noastre, și nu numai. Harul este mai mult decât atât. Este *puterea* lui Dumnezeu care ne poate face capabili să *învingem* păcatul.

În *2 Corinteni 12:9* cuvântul „har” este egal ca înțeles cu „**putere**”, pentru că Domnul spune: „*Harul Meu îți este de ajuns; căci **puterea** Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*” Acest har (putere) vine să ne ajute când suntem ispitiți. În cartea *Evrei*, Scriptura spune: „*Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim **har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie***” (*Evrei 4:16*) și „*Căci este bine ca inima să fie **întărită prin har***” (*Evrei 13:9*). Astfel ne putem păstra inima neîntinată de poftele carnale și de lăcomia de avere. Aceasta este vestea bună a Noului Legământ.

În *Evrei 8:10* Dumnezeu spune: „**Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor**”. Sub Vechiul Legământ (Legea), Dumnezeu se adresa omului astfel: „*Să faci...*” și „*Să nu faci...*”; dar observați (în versetul de mai sus) că sub Noul Legământ, Dumnezeu Însuși își asumă responsabilitatea spunând: „**Voi pune...**” și „**Voi scrie...**”. Dumnezeu își face lucrarea în mintea și inima noastră prin *Duhul harului*. Prin har, „*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă*

dă, după plăcerea Lui, și **voința și înfăptuirea**” (Filipeni 2:13). Numai astfel poate „porunca Legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:4). Acesta a fost scopul principal pentru care Dumnezeu a turnat Duhul Său în ziua Cincizecimii. Acesta a fost „Duhul de îndurare” pe care Dumnezeu a promis că Îl va „turna peste...locuitorii Ierusalimului” în ziua aceea (Zaharia 12:10).

Acel râu încă mai curge și azi, ca o cascadă, din tronul lui Dumnezeu pe Pământ. Locuitorii Ierusalimului ceresc al lui Dumnezeu (Biserica), încă mai pot veni sub această cascadă pentru a fi îmbibați cu harul lui Dumnezeu. Atunci promisiunea din Romani 6:14, care spune: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci **sub har**”, va fi împlinită.

Exista o singură condiție pentru a veni sub această cascadă și anume condiția smeririi propriei noastre ființe!

Harul ne poate înălța deasupra păcatului, deasupra circumstanțelor în care ne găsim, deasupra depresiei, deasupra indispozițiilor, deasupra lui Satan, deasupra amărăciunii, a urii, a invidiei, a poftelor carnale și a tuturor celorlalte rele. „Smeriți-vă dar sub **mâna tare a lui Dumnezeu**, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe” (1 Petru 5:6).

Ce este „mâna tare a lui Dumnezeu” sub care trebuie să ne smerim? Este Mâna care rânduiește toate circumstanțele și oamenii care traversează drumul vieții noastre de zi cu zi. A ne smeri propria ființă înseamnă a ne supune de bunăvoie tuturor tratamentelor aplicate de Dumnezeu asupra noastră – în toate circumstanțele – chiar și atunci când El permite oamenilor să treacă călare, deasupra capetelor noastre.

Niciodată nu trebuie să ne temem că aceste tratamente ar putea deveni, la un moment dat,

insuportabile pentru noi, deoarece Dumnezeu veghează asupra breșei din zidul de protecție și știe cât de mult trebuie să o deschidă. El știe și când să o închidă.

Dacă suntem învinși de vreun păcat, poate exista numai un singur motiv care a cauzat această cădere, și acela este mândria noastră. Nu putem birui păcatul, dacă Dumnezeu nu ne dă har, iar Dumnezeu nu ne dă har când suntem mândri. De fiecare dată când ne vedem doborâți, trebuie să mergem înaintea lui Dumnezeu și să spunem: „Doamne, arată-mi unde se ascunde în mine mândria care Te-a împiedicat să-mi dai har ca să pot birui.”

Dacă suntem prompti în a ne judeca, în acest fel, pe noi înșine de fiecare dată când cădem, biruința poate fi a noastră într-un timp foarte scurt.

Biruința asupra păcatului este dreptul nostru pe care l-am dobândit prin nașterea în Noul Legământ. Nu-l lăsa pe Satan să te priveze de acest drept prin ignoranță sau prin mândrie. Dacă ne ia mult timp până obținem biruința, aceasta se datorează faptului că Îi ia mult timp lui Dumnezeu să ne smerească. Îi ia timp lui Dumnezeu să sfărâme acea încredere în propriile noastre puteri, de care noi, ca fii ai lui Adam, suntem plini.

O formă a mândriei este să gândim că avem tăria să biruim păcatul. Gândim că tot ce avem nevoie este încă un pic de hotărâre, încă un pic de autodisciplină, un pic mai multă rugăciune și post și încă niște cunoștințe biblice. Când citim despre biruință, într-o carte ca aceasta, putem gândi că dacă am înțeles clar doctrina, va fi ușor să biruim.

Înaintăm cu mare încredere, dar încă nu ne dăm seama că încrederea noastră este pusă tot în noi înșine și nu în harul lui Dumnezeu. Și ce să vezi, din nou cădem atât de îngrozitor!

Dar credeți că învățăm lecția după prima cădere? Nu, n-o învățăm. Așa că Dumnezeu trebuie să ne lase să

cădem din nou și din nou – în mod repetat – până când, într-o zi, renunțăm la orice speranță de a mai obține vreodată biruința, pentru că am căzut de atât de multe ori, în ciuda tuturor hotărârilor noastre bune. Acesta este punctul zero, de la care Dumnezeu poate să ne conducă de-acum în țara promisă a biruinței.

În Vechiul Testament, la doi ani după ce au părăsit israeliții Egiptul Dumnezeu i-a adus pe toți cei ce ieșiseră din Egipt la hotarele țării promise; dar ei nu au putut intra din cauza necredinței lor (vezi *Numeri capitolele 13 și 14*). Deci Dumnezeu i-a lăsat pe acei israeliți mândri, încrezători în propriile puteri, să rătăcească în pustie „treizeci și opt de ani, până a pierit din mijlocul taberei tot neamul oamenilor de război” (*Deuteronom 2:14*); oamenii de război simbolizând tăria Eului. După această perioadă de rătăcire în pustie, israeliții au ajuns la punctul zero și abia atunci au putut intra în țara promisă. Atunci zidurile Ierihonului au căzut înaintea lor fără vreun efort deosebit din partea lor.

Dumnezeu trebuie să ne reducă la zero înainte de a-Și putea face lucrarea în noi și prin noi. Aceasta nu trebuie să dureze patruzeci de ani. Tu poți intra într-un an sau doi, cu condiția să faci schimbări fundamentale și să fii neclintit în hotărârea ta de a-ți smeri propria ființă, oricare ar fi prețul de plătit.

Atâta timp cât vom continua să dăm vina pe circumstanțe și pe alți oameni, nu putem avea nădejdea biruinței, dar, dacă ne smerim propriile ființe, crezând că Dumnezeu controlează toate circumstanțele noastre și că nicio ispită nu este vreodată prea mare pentru a fi biruită, avem asigurată biruința.

CAPITOLUL 9

DUMNEZEU CONTROLEAZĂ CIRCUMSTANȚELE DIN VIAȚA NOASTRĂ

Pentru a avea o credință de neclintit, aceasta trebuie neapărat să fie ancorată pe temelia celor *trei* realități privitoare la Dumnezeu: *iubirea Lui desăvârșită, puterea Lui absolută și înțelepciunea Lui ireproșabilă*. Dacă suntem convinși de iubirea Lui, trebuie să fim neapărat convinși, în aceeași măsură, și de puterea Lui nelimitată. De aceea ne-a învățat Isus să începem rugăciunile noastre cu apelarea lui Dumnezeu ca „*Tatăl nostru Care ești în Ceruri*”.

„*Tatăl nostru*” ne aduce aminte de *iubirea Lui desăvârșită*; iar „*Care ești în Ceruri*” ne aduce aminte că El este Dumnezeuul Atotputernic, *Care domnește* în deplină suveranitate *peste tot* ce se întâmplă pe Pământ. Fiind Dumnezeu, El este *perfect în înțelepciune*, deci rânduiește fără greșală împrejurările noastre în concordanță cu înțelepciunea Lui.

„*Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite* [înțelepciunea Lui este desăvârșită] ... *și mă povățuiește pe calea cea dreaptă* [El rânduiește perfect circumstanțele mele]” (Psalmi 18:30,32).

Dacă Dumnezeu nu ar fi desăvârșit în *iubire*, în *putere* și în *înțelepciune*, atunci credința noastră nu ar avea temelia puternică de care să se ancoreze, dar, pentru că El este desăvârșit în toate aceste trei atribute ale Lui, credința ancorată în El este de neclintit.

Credința este sprijinirea personalității umane pe Dumnezeu, în condițiile deplinei încrederi în iubirea Lui desăvârșită, în puterea Lui absolută și-n înțelepciunea Lui perfectă.

Noi vom mărturisi cu dragă inimă că înțelepciunea lui Dumnezeu este desăvârșită. Căile Lui sunt atât de înalte față de ale noastre, precum este de înalt Cerul față de Pământ. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55:8,9). De aceea, de multe ori, noi nu putem înțelege modul în care lucrează Dumnezeu sau modul în care rânduiește persoanele cu care venim în contact. Dacă un copil nu poate înțelege toate căile tatălui său, atunci nu e un lucru neobișnuit nici faptul că noi nu putem înțelege toate căile lui Dumnezeu. Totuși, pe măsură ce creștem spiritual și devenim tot mai mult părtași naturii dumnezeiești, vom începe să înțelegem din ce în ce mai mult căile lui Dumnezeu.

Pentru mulți credincioși, tema suveranității absolute a lui Dumnezeu peste toți oamenii și toate circumstanțele vieții, rămâne încă o problemă nerezolvată. Poate că ei vorbesc bine despre această suveranitate, însă nu cred că ea „funcționează” în situațiile vieții cotidiene. Totuși Scripturile sunt pline de exemple care Îl prezintă pe Dumnezeu intervenind în mod suveran în folosul poporului Său – lucrând de multe ori în cele mai neobișnuite moduri.

Mulți dintre noi suntem familiarizați cu întâmplările biblice, absolut miraculoase, în care Dumnezeu a lucrat pentru poporul Său – cum ar fi eliberarea israeliților din Egipt etc. Dar de multe ori pierdem din vedere minunile și mai mari, prin care Dumnezeu a făcut ca armele folosite de Satan, pentru

atacarea poporul Lui Dumnezeu, să se întoarcă împotriva lui Satan însuși.

Exemplul lui Iosif este grăitor în acest sens. Dumnezeu avea un plan cu cel de-al unsprezecelea fiu al lui Iacov, și anume, ca la vârsta de treizeci de ani să-l înalțe la rangul de al doilea cărmuitor al Egiptului.

Iosif era un tânăr cu frică de Dumnezeu și de aceea era urât de Satan care i-a întărâtat pe frații lui mai mari împotriva lui. Dumnezeu a asigurat, însă, viața lui Iosif, astfel că ei nu l-au putut ucide. Totuși, ei au organizat vânzarea lui unor negustori de sclavi ismaeliți. Însă unde credeți că l-au dus acei negustori pe Iosif? În Egipt, bineînțeles! Aceasta a fost împlinirea *Pasului Întâi* în planul lui Dumnezeu!

În Egipt, Iosif a fost cumpărat de Potifar. Acest fapt a fost și el rânduit de Dumnezeu. Soția lui Potifar era o femeie rea. Îndrăgostindu-se de Iosif, a încercat să-l ademenească în mod repetat. În cele din urmă, însă, când și-a dat seama că ispitirile ei au rămas fără succes, a adus acuzații mincinoase împotriva lui Iosif și l-a aruncat în temniță. Dar cu cine credeți că s-a întâlnit Iosif în închisoare? Cu paharnicul lui Faraon! Dumnezeu a aranjat și pentru paharnicul lui Faraon să fie întemnițat în aceeași perioadă, astfel încât Iosif să-l poată întâlni. Acesta a fost *Pasul Doi* în planul lui Dumnezeu.

Pasul al Treilea al lui Dumnezeu a fost să-l lase pe paharnicul lui Faraon să uite de Iosif timp de doi ani: „*Mai marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat. După doi ani, Faraon a visat un vis... Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvântul, și a zis lui Faraon...*” (Geneza 40:23, 41:1,9). Acesta a fost momentul, potrivit cu orarul lui Dumnezeu, în care Iosif trebuia să fie eliberat din închisoare.

Scriptura din *Psalmi 105:19-20* spune: „*Până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, și până când l-a încercat*

Cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimes să-i scoată lanțurile, și stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit.”

Iosif era acum la vârsta de treizeci de ani. Vremea lui Dumnezeu a sosit. Atunci Dumnezeu i-a dat un vis lui Faraon și, în același timp, i-a adus aminte paharnicului că Iosif fusese interpretul visului său. Astfel Iosif a fost adus înaintea lui Faraon și a devenit al doilea cârmuitor al Egiptului. Sincronizarea evenimentelor din viața lui Iosif, făcută de Dumnezeu, nu putea fi mai exactă.

Nouă nu ne-ar fi venit niciodată ideea să aranjăm lucrurile în modul în care le-a aranjat Dumnezeu. Dacă am fi avut puterea să plănuim viața lui Iosif, i-am fi împiedicat, probabil, pe agresori să-i facă vreun rău. Modul de a lucra al lui Dumnezeu a fost, însă, desăvârșit. Este o minune mult mai mare când răul pe care ni-l fac oamenii este transformat pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu pentru noi! Dumnezeu găsește o mare bucurie să întoarcă în bine planurile urzite de Satan, astfel încât toate lucrurile să lucreze împreună spre binele aleșilor Lui.

Haideti să aplicăm aceste evenimente la circumstanțele vieții noastre. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de oamenii răi, față de frații care ne stau împotriva din invidie, față de femeia care ne aduce o acuzație falsă, față de prietenii care ne promet ajutor și care apoi ne dau uitării, în timp ce noi stăm la închisoare pe nedrept? Oare credem noi că într-adevăr Dumnezeu este absolut suveran, pentru a-i folosi pe toți acești oameni și toate faptele lor – fie că ei acționează deliberat ori accidental – să lucreze împreună pentru împlinirea scopului Său pentru viețile noastre? Dacă a făcut aceasta pentru Iosif, n-ar putea s-o facă și pentru noi? Bineînțeles că poate și că vrea să facă aceasta.

Dar vă voi spune cine ar fi putut strica planul lui Dumnezeu pentru viața lui Iosif. O *singură* persoană și

aceasta era *Iosif însuși*. Dacă el ar fi dat curs invitațiilor ademenitoare ale soției lui Potifar, ar fi fost înlăturat în mod sigur de Dumnezeu.

Există numai o singură persoană în Univers care poate strica și zădărnici planul lui Dumnezeu pentru viața ta și acea persoană ești *tu însuți*. Nimeni altcineva nu o poate face. Nici dușmanii tăi și nici prietenii. Nici îngerii și nici Satan. *Numai tu*. Din momentul în care conștientizăm aceasta, vom fi eliberați de o mulțime de temeri și de atitudini greșite față de cei care ne fac rău.

Pentru ca mințile noastre să fie strâns ancorate de acest adevăr să ne uităm la încă un exemplu din Vechiul Testament. În cartea *Estera* citim că Dumnezeu i-a salvat pe evrei de la masacrul pregătit întregii lor etnii. Este însă surprinzător să vezi *cum* i-a salvat Dumnezeu: printr-un mic incident, și anume, prin faptul că într-o noapte împăratul nu putea dormi. În noaptea aceea, Haman și soția lui își făceau planuri cum să obțină acordul împăratului pentru spânzurarea în dimineața următoare a lui Mardoheu, ca un preludiu la masacrarea tuturor evreilor. Însă, în timp ce Haman și soția lui își țeseau planurile lor rele, și Dumnezeu era la lucru de partea lui Mardoheu. „*Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel*” (*Psalmi 121:4*). În noaptea aceea, împăratul n-a putut dormi din cauza intervenției lui Dumnezeu. În pasajul din *Estera 6:1* citim: „*În noaptea aceea, împăratul n-a putut să doarmă, și a poruncit să-i aducă lângă el cartea aducerilor aminte, Cronicile. Le-au citit înaintea împăratului*”. Împăratul a ascultat istoria națiunii sale timp de câteva ore, până la revărsatul zorilor. Atunci citirea a ajuns la pasajul în care scria că Mardoheu a salvat odată pe împărat dintr-o tentativă de asasinat. Împăratul și-a întrebat slujitorii ce onoare i s-a acordat lui Mardoheu pentru această faptă bună, iar aceștia i-au răspuns că nu s-a făcut nimic în acest sens.

Sincronizarea evenimentelor de către Dumnezeu era din nou perfectă. Exact în acel moment intra Haman, plănuiind să-i ceară împăratului permisiunea de a-l spânzura pe Mardoheu. Înainte ca Haman să-și poată deschide gura, împăratul l-a întrebat că, ce s-ar cădea, în opinia lui, să fie făcut unui om pe care împăratul dorește să-l onoreze. Haman, încrezut cum era, s-a gândit că împăratul se referea la persoana lui și astfel a propus o mare paradă de cinstire pentru un astfel de om. „Du-te îndată și fă aceasta pentru Mardoheu”, a spus împăratul.

Cât de minunat știe Dumnezeuul nostru să întoarcă situațiile create prin uneltirile lui Satan! În cele din urmă, Haman a fost atârnat de aceeași spânzurătoare pe care el o pregătise lui Mardoheu. *„Cine sapă groapa altuia cade el în ea, și piatra se întoarce peste cel ce o prăvălește”* (Proverbe 26:27).

În această relatare Haman îl reprezintă pe Satan care tot timpul plănuieste ceva rău împotriva noastră. Dumnezeu nu-l oprește, fiindcă El are un plan mult mai bun. El vrea să întoarcă spre binele nostru planurile rele ale lui Satan. Groapa pe care ne-o sapă diavolul va fi cea în care va cădea el însuși, în final.

Versetul din *Țefania 3:17* (într-una dintre traduceri) spune că „Dumnezeu, în tăcere, face mereu planuri în favoarea noastră, fiind motivat de iubire”.

În timp ce în noaptea aceea Mardoheu dormea liniștit, fără să știe de toate planurile rele pe care Haman și soția lui le urzeau împotriva lui, Dumnezeu plănua să-l protejeze pe Mardoheu. Ar fi putut dormi, Mardoheu, la fel de liniștit și dacă ar fi știut de planurile ticăloase ale lui Haman. De ce nu? Dacă Dumnezeu era de partea lui, cine putea fi împotriva lui?

Petru a putut, și el, să doarmă liniștit în închisoare, în noaptea dinaintea zilei în care Irod plănuiise să-l omoare, știind că Dumnezeu, motivat fiind de iubire,

plănuia în tăcere în favoarea lui. La momentul potrivit, îngerul lui Dumnezeu a venit, l-a trezit pe Petru și l-a eliberat (*Faptele Apostolilor capitolul 12*).

Și noi putem dormi liniștiți în fiecare noapte, indiferent de oamenii sau demonii care ar încerca să ne facă vreun rău, dacă credem în suveranitatea absolută a lui Dumnezeu, peste toate lucrurile și toate ființele.

O dată ce am înțeles suveranitatea lui Dumnezeu, vom înceta să mai dăm vina pe oameni pentru ceea ce ni se întâmplă. Nu ne va mai fi frică de Satan, gândind că ar putea să ne facă vreun rău. Nu ne vom mai teme de boală, de durere sau de orice altceva în lumea aceasta.

Biblia ne spune să mulțumim pentru *tot*, în *toate situațiile*, și, de asemenea, pentru **toți oamenii**. „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, **pentru toate lucrurile**, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.” (*Efeseni 5:20*). „Mulțumiți lui Dumnezeu **pentru toate lucrurile**; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.” (*1 Tesaloniceni 5:18*). „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri **pentru toți oamenii**” (*1 Timotei 2:1*).

Putem face cu adevărat aceasta numai după ce am înțeles suveranitatea absolută a lui Dumnezeu.

Dumnezeu Se îngrijește de noi așa cum S-a îngrijit de Isus. Același har care L-a ajutat pe Isus și aceeași putere a Duhului Sfânt, care L-a făcut în stare să biruiască, sunt disponibile acum și pentru noi.

Iuda l-a trădat pe Isus, Petru s-a lepădat de El, ucenicii Lui L-au părăsit, mulțimea s-a întors împotriva Lui, a fost judecat pe nedrept, acuzat în mod fals și a fost dus în afara cetății pentru a fi crucificat. Cu toate acestea, în drum spre Calvar, El S-a putut întoarce către mulțime, spunându-le: „*nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe*

voi înșivă și pe copiii voștri.” (Luca 23:28). Nu a fost nici o urmă de autocompătimire în El.

El știa că paharul din care a băut fusese trimis de Tatăl Său. Iuda Iscarioteanul a fost doar mesagerul care i-a adus paharul, deci Isus a putut să Se uite la Iuda cu dragoste și să-l numească „Prieten”. Fără a avea credință în suveranitatea absolută a lui Dumnezeu, tu nu vei fi capabil să procedezi așa.

Isus i-a spus lui Pilat: „N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19:11).

Această siguranță I-a dat putere lui Isus să umble cu demnitate în această lume, ca un împărat. A trăit cu acea demnitate și a murit cu aceeași demnitate duhovnicească.

Acum, suntem chemați să „trăim cum a trăit Isus”. După cum El „a avut o mărturie bună” înaintea lui Pilat și noi trebuie să mărturisim înaintea acestei generații necredincioase. În pasajul din 1 Timotei 6:13-14 Pavel îi spune lui Timotei: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viața tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus, care **a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont**, să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos”.

După cum am văzut, binele final pe care Dumnezeu îl face în viața noastră este să ne facă părtași naturii Lui, părtași sfințeniei Lui. În uimitoarea Lui suveranitate, Se folosește de toți cei pe care îi întâlnim în viață, pentru împlinirea scopului Său. De aceea Îi putem mulțumi pentru TOȚI oamenii.

De ce îl îngăduie Dumnezeu pe acel vecin supărător, pe acea rudenie certăreață și pe acel șef tiranic să te hărțuiască mereu? El ar putea să-i mute cu ușurință în alt loc sau chiar să le ia viața, făcând astfel viața mai

confortabilă pentru tine, dar El nu face niciuna din acestea. De ce? Pentru că vrea să-i folosească pentru sfințirea ta. Poate vrea chiar să-i aducă la mântuire, și anume: prin tine.

Slavă Domnului că biruința noastră nu depinde niciodată de tipul de oameni care sunt în jurul nostru – la serviciu, acasă sau oriunde altundeva. Biruința noastră este complet dependentă de harul lui Dumnezeu și acest har îl putem avea în toate situațiile, dacă ne smerim propriile ființe.

CAPITOLUL 10

CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU SAU CREDINȚĂ ÎN BANI?

Banii sunt marea putere în această lume. De aceea Isus spune că există numai doi stăpâni care caută devotamentul nostru: Dumnezeu și Mamona. *„Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ținea numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”* (Luca 16:13).

Lumea crede în puterea banilor și spune: „**Banii** pot face orice”. Noi, în calitate de credincioși, spunem: „**Dumnezeu** poate face orice”; însă, în majoritatea cazurilor, acei necredincioși au mai multă credință în dumnezeul lor (banul) decât avem noi în Dumnezeul cel viu și adevărat.

Din moment ce zilnic avem de-a face cu banii, avem nevoie să obținem biruința și în acest domeniu.

Lumea crede că banii pot face minuni. Dar noi? Nu poate Dumnezeul nostru să facă minuni mai mari decât pot face banii? Dumnezeu, însă, nu va lucra în folosul nostru, dacă nu avem credință. Isus a spus că există **două** persoane în Univers pentru care nimic nu este imposibil. Una dintre persoane este Dumnezeu. Cealaltă este credinciosul, nu numai cu numele, ci care chiar are credință. *„Toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu ... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!”* (Marcu 10:27; 9:23). Nimic nu este imposibil – **pentru**

Dumnezeu și pentru persoana care are o credință autentică.

Aceasta e ceva care ne taie respirația, dar așa este puterea credinței – ne conectează la atotputernicia lui Dumnezeu. Cu o asemenea credință noi trebuie să demonstrăm lumii din jur că Dumnezeul nostru este mai mare decât banii.

Îmi aduc aminte de vremea când a trebuit să obținem o autorizație de la Guvern pentru a cumpăra cimentul necesar construirii bisericii noastre din Bangalore. Am mers la oficiul guvernamental unde funcționarul, fiind ocupat, mi-a spus să revin săptămâna următoare. Am revenit, așa cum mi-a spus, dar el mi-a spus iarăși: să revin mai târziu. Aceasta s-a întâmplat în mod repetat, până când cineva, care era mai informat în ce privește modul de lucru al oficiului guvernului, mi-a spus că de fapt funcționarul îmi cerea, într-un mod indirect, o mită!

Bineînțeles că mituirea funcționarului nici nu putea intra măcar în discuție. În schimb, ne-am rugat. Eu am continuat să revin din nou și din nou la oficiu, și, prin aceasta, am dobândit multă răbdare! În cele din urmă, după câteva luni, am obținut autorizația. Intenționasem să rezolv doar problema cimentului, dar mi s-a rezolvat și problema pe care o aveam în privința răbdării! Dumnezeu ne dă întotdeauna mai mult decât ce îi cerem!! Aleluia!!

Cât este de minunat că Dumnezeu a putut folosi un funcționar corupt, pentru a mă face în stare să devin părtaș naturii dumnezeiești, dobândind răbdare! Dacă i-aș fi dat mită acelui om, aș fi primit cimentul mai repede, dar n-aș fi obținut roada răbdării. Așa este calea lui Dumnezeu. Dacă Îl cinștim, și El ne va cinși pe noi. „*Căci voi cinși ... pe cine Mă cinștește*”, spune Domnul (1 Samuel 2:30).

Dacă în viață nu vom urmări satisfacerea vreunei ambiții personale, ci vom persevera în împlinirea voii lui Dumnezeu, nu vom avea niciodată vreo problemă.

La acea vreme, când ne ocupam de construirea bisericii din Bangalore, vroiam să avem cimentul numai în condițiile în care Dumnezeu vroia să-l avem. Nu vroiam o clădire de adunare pe care Dumnezeu nu ar fi vrut s-o avem. Nici nu vroiam să avem clădirea înainte de timpul lui Dumnezeu. Deci, dacă autorizația pentru ciment s-ar fi eliberat numai după patru ani, noi eram pregătiți să așteptăm. Orarul lui Dumnezeu este întotdeauna perfect. El face totul la timp, niciodată nu întârzie. Data pe care a hotărât-o Dumnezeu, ca noi să primim cimentul, trebuia să fie data la care noi am primit, efectiv, acel ciment. Nicio putere de pe Pământ nu ne-ar fi putut împiedica să-l primim la momentul care era stabilit în orarul lui Dumnezeu. Deci, dacă suntem pregătiți să așteptăm timpul lui Dumnezeu, vom constata că El se ocupă, în felul Lui și la vremea hotărâtă de El, de toți funcționarii implicați.

Din cauza nerăbdării, Saul a pierdut împărăția. Citește următoarele: „[Saul] a așteptat șapte zile, după timpul hotărât de Samuel. Dar Samuel nu venea la Ghilgal, și poporul se împrăștia de lângă Saul. Atunci Saul a zis: <<Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire.>> Și a jertfit arderea de tot. Pe când sfârșea de adus arderea de tot, a venit Samuel, și Saul i-a ieșit înainte să-i ureze de bine. Samuel a zis: <<Ce-ai făcut?>> Saul a răspuns: <<Când am văzut că poporul se împrăștie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât, și că Filistenii sunt strânși la Micmaș, mi-am zis: Filistenii se vor coborî împotriva mea la Ghilgal, și eu nu m-am rugat Domnului! Atunci am îndrăznit și am adus arderea de tot>>. Samuel a zis lui Saul: <<Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse

Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul>> ”. (1 Samuel 13:8-14).

Prin nerăbdare, mulți au pierdut ceea ce avea mai bun Dumnezeu pentru ei. Nimeni nu poate împiedica planul lui Dumnezeu pentru viața ta, dacă ieși poziție în favoarea adevărului și a neprihănitului și dacă ești gata să aștepti timpul lui Dumnezeu. „Prin credință și răbdare moștenim făgăduințele” (Evrei 6:12).

Același principiu se aplică în problema finanțelor pentru nevoile noastre familiare. Credința noastră este în Dumnezeu, nu în bani. Dacă îți conduci casa după principiile Împărăției lui Dumnezeu, vei avea întotdeauna destui bani pentru nevoile tale. S-ar putea să nu devii niciodată bogat, dar cu siguranță nu va trebui să cerșești. David spune: „Am fost tânăr, și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Psalmi 37:25), iar Isus a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri [materiale] vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

Mulți dintre „lucrătorii creștini cu normă întreagă” care au început în credință, au ajuns să fie *cerșetori respectabili*, fiind nevoiți să trimită lunar „scrisori de rugăciune” (care în multe cazuri sunt, de fapt, „scrisori cerșetoare”) care strecoară cu dibăcie o aluzie la nevoile lor financiare.

De ce trebuie să faci aluzii oamenilor despre nevoile tale, dacă, cu adevărat, ai în Cer un Tată iubitor și atotputernic? Dacă nu putem depinde de Dumnezeu în privința unei nevoi atât de mici, cum ar fi nevoia întreținerii noastre, atunci putem, la fel de bine, să ne

oprim de tot din slujirea Lui! În astfel de situații ne cere loialitatea atât Dumnezeu cât și Mamona. În care din ei ne vom încrede?

Dacă interesele noastre sunt aceleași cu cele ale lui Dumnezeu, nu vom avea deloc probleme. Dacă nu avem nici o dorință de a cumpăra sau de a poseda ceva ce nu este voia lui Dumnezeu pentru noi atunci putem sta mereu liniștiți, pentru că Dumnezeu se va îngriji întotdeauna de nevoile noastre: dacă e nevoie, chiar în mod miraculos. Însă, dacă cedăm dorinței de a cumpăra multe lucruri nefolositoare, pentru a ne satisface lăcomia de avere, atunci vom da de probleme la fiecare pas.

Același principiu al credinței se aplică și în domeniul găsirii unui partener de viață: „*Casa și averea le moștenim de la părinți, dar o nevastă pricepută este un dar de la Domnul.*” (Proverbe 19:14).

Dacă Dumnezeu a plănuit pentru tine o anumită persoană ca partener de viață, există oare vreun pericol ca altcineva să se căsătorească cu persoana respectivă? Dacă crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, răspunsul este nu. Atunci nu trebuie să fi nerăbdător, și nu te lupta pentru a cuceri inima cuiva. Dumnezeu poate, are toată puterea să păstreze acea persoană pentru tine. Poți fi pe deplin liniștit în această privință.

Adam nu a trebuit să alerge frenetic prin toată grădina Edenului în căutarea unei partenere de căsătorie! Chiar dacă ar fi căutat, n-ar fi găsit pe nimeni! Ce a făcut Dumnezeu? L-a adormit pe Adam și pe când se odihnea el, Dumnezeu i-a pregătit o soție. Apoi Dumnezeu l-a trezit și i-a dat-o pe Eva.

Dumnezeu te iubește la fel de mult cum l-a iubit pe Adam și cu siguranță te va conduce și pe tine la persoana potrivită, dacă a plănuit căsătorie pentru tine. *Însă tu trebuie neapărat să **te încrezi** în El!* Așteptarea *fără* credință va conduce numai la dezamăgire.

Dacă nu ai nicio ambiție în afara voii lui Dumnezeu și dacă ești gata chiar să rămâi necăsătorit, în cazul în care aceasta ar fi voia lui Dumnezeu, atunci nu ai nici un motiv să îți faci griji. *„Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.”* (2 Cronici 16:9). Ce Dumnezeu minunat avem!

„Ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.” (1 Ioan 5:4). Dacă crezi: că înțelepciunea, iubirea și puterea lui Dumnezeu sunt desăvârșite pentru viața ta, vei birui întotdeauna lumea – împreună cu prințul ei (Satan) și împreună cu puterile ei (Mamona, plăcere, onoare etc.). Dacă, însă, refuzi să crezi în suveranitatea lui Dumnezeu și în iubirea Lui, vei constata că ești târât, împreună cu ceilalți copii ai lui Adam, într-o viață de mizerie – trăită fără evlavie, în compromisuri și în frustrări.

CAPITOLUL 11

DUMNEZEU ÎI AJUTĂ PE CEI SLABI

Lumea spune că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută pe ei înșiși. Biblia spune, însă, că Dumnezeu îi ajută pe cei care *nu sunt în stare* să se ajute pe ei înșiși. El este Dumnezeul celor slabi și neajutorați. El spune că este Dumnezeul văduvelor, al orfanilor și al străinilor. În *Deuteronom 10:17,18* se spune: „*Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte.*” El nu Se autointitulează „Dumnezeul celor bogați și puternici, fiindcă aceștia au acces la ajutor omenesc și financiar. El este Dumnezeul celor slabi și neajutorați care nu au acces la nici un fel de ajutor din partea oamenilor. Dumnezeu este de partea celor slabi. De aceea, înainte de a ne putea ajuta, El trebuie să ne facă slabi.

Dumnezeu a pus în trupul lui Pavel un țepuș ca să-l facă slab, astfel încât Pavel să poată cunoaște puterea lui Dumnezeu care era tot timpul peste viața lui. În *2 Corinteni 7-10*, Pavel spune: „*Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedece să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este*

făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmătorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare”.

Atâta timp cât ești dependent de bunăstarea ta materială și de prietenii tăi influenți, căutând să-ți petreci viața într-un mod confortabil, Dumnezeu te va lăsa să te descurci singur. Nici măcar nu-ți va răspunde la rugăciunile prin care Îi ceri ajutorul, deoarece vede că încrederea ta este în brațele omenești, adică în contul tău bancar și-n oamenii influenți pe care îi cunoști.

Dacă, însă, ai putea să ajungi, cumva, în starea de slăbiciune – în care nu mai depinzi de oameni sau de resurse omenești – ai fi cea mai binecuvântată persoană de pe fața Pământului! Fiindcă atunci Dumnezeu Însuși va fi Susținătorul tău. Este o binecuvântare să fim slabi și neajutorați, pentru că atunci ne putem încrede în Dumnezeu, pentru toate nevoile noastre.

Împăratul lui Iuda, pe nume Asa, a fost un om pe care Dumnezeu îl ajutase de multe ori, dar atunci când s-a îmbolnăvit grav de picioare s-a încrezut, în privința vindecării, în doctorii lui și nu în Dumnezeu. Citim despre el următoarele cuvinte care ne întristează: „*În al treizeci și nouălea an al domniei sale, Asa s-a îmbolnăvit de picioare așa încât avea mari dureri; chiar în timpul bolii lui, n-a căutat pe Domnul, ci a întrebat pe doctori. Asa a adormit cu părinții săi, și a murit...*” (2 Cronici 16:12-13).

Fiind împărat, Asa avea destui bani să-i plătească pe cei mai buni doctori din vremea lui, dar influența și bogăția lui nu i-au putut vindeca boala. Cu cât mai bine ar fi fost dacă s-ar fi încrezut în Domnul! Nu a fost nimic greșit în faptul că a fost *tratat* de doctori. A fost total

greșit că a fost *dependent* de ei și că „*n-a căutat pe Domnul*”.

Cea mai fericită situație este aceea în care Domnul este singurul tău Ajutor. Dacă ești unul dintre aceia care doresc cele mai bune daruri ale lui Dumnezeu pentru viața lor, vei remarca faptul că Dumnezeu, prin lecții repetate, te va dezvăța de obiceiul de a te sprijini pe brațe omenști. El te va face slab, ca să te poți sprijini numai pe El.

Gândiți-vă cum a tratat Dumnezeu cu Ilie. Când a fost o foamete în Israel, Dumnezeu l-a hrănit pe Ilie prin corbi și i-a dat să bea dintr-un pârâu. „*Și cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie, cu aceste vorbe: <<Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit, și ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Vei bea apă din pârâu, și am poruncit corbilor să te hrănească acolo>>. El a plecat și a făcut după cuvântul Domnului. S-a dus și s-a așezat lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Corbii îi aduceau pâine și carne dimineăta, și pâine și carne seara, și bea apă din pârâu*” (1 Împărați 17:2-6).

Așadar, de două ori pe zi corbii îi aduceau pâine și carne, și era tot timpul destulă apă în pârâu. Aceasta se întâmpla cu așa regularitate, încât Ilie era în pericolul de a deveni dependent mai degrabă de pârâu și de corbi, decât de Dumnezeu. Așa că Dumnezeu a hotărât să schimbe metoda de aprovizionare. „*Dar după o vreme pârâul a secat, căci nu căzuse ploaie în țară.*” (1 Împărați 17:7).

Într-o dimineată, Ilie a coborât la pârâu și l-a găsit secat. Dumnezeu Și-a învățat slujitorul să înceteze să mai fie dependent de corbi și de pâraie. El, Cel care a făcut ca un corb să se comporte contrar naturii lui carnivore pentru a-i duce carne slujitorului Său, putea fi, acum, considerat demn de toată încrederea că se va îngriji de o

altă resursă, pentru a continua aprovizionarea slujitorului Său.

Deci Dumnezeu îi spune lui Ilie să se ducă la Sarepta, și acolo El se va îngriji de slujitorul Său: nu printr-un om de afaceri bogat, ci printr-o văduvă neevreică, bătrână și neajutorată, care se afla într-o sărăcie lucie. Ea era ultima persoană din Sarepta pe care am fi ales-o noi pentru o astfel de misiune.

Căile lui Dumnezeu sunt, însă, diferite de ale noastre. El își găsește plăcerea în folosirea celor mai puțin probabile căi de ajutor, pentru ca credința noastră să fie întemeiată nu pe calea de ajutor, ci pe Dumnezeu. *„Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.”* (1 Corinteni 1:27-29).

Va fi o zi minunată în viața noastră când corbii, care ne-au hrănit atâta timp, vor înceta să mai vină. Atunci, noi vom putea începe să ne încredem numai în Dumnezeu.

Când persoana care ți-a promis ajutorul te dezamăgește, nu te plânge împotriva ei. Dumnezeu a trebuit neapărat să-l oprească din a te mai ajuta, pentru ca tu să poți învăța să te sprijini doar pe Dumnezeul cel viu.

El este un Dumnezeu gelos și nu Își va împărți slava cu nimeni. *„Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia.”* (Isaia 42:8). Mesajul *„Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”* este unul pe care avem nevoie să-l auzim din nou și din nou, pentru că firea noastră pământească are o înclinație puternică înspre idolatrie, adică, să se sprijine pe ajutorul

omenesc și pe resursele financiare. Dumnezeu vrea să fim dependenți numai de El, pentru toate nevoile noastre. Atunci vom putea trăi tot timpul în biruință.

CAPITOLUL 12

HARUL NE ESTE DE AJUNS

Esențialul a tot ce am spus până acum este că mântuirea noastră este **prin har** și **prin credință**. „Căci prin **har** ați fost mântuiți, prin **credință**. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8).

Am început viața creștină - primind iertarea păcatelor și botezul în Duhul Sfânt – prin har, prin credință. Într-o zi, când Isus Hristos, Domnul nostru, se va întoarce în slavă, vom fi ridicați „în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”. Și acest lucru va fi tot prin har și prin credință.

Deci, atât începutul cât și finalul vieții noastre creștine pe Pământ, sunt prin har și prin credință. Ceea ce avem de învățat este că orice primim în perioada dintre început și final, primim pe baza aceluiași principiu duhovnicesc. Prin har și prin credință putem învinge tot ceea ce este rău și putem împlini sarcina care ne este dată de Dumnezeu și care trebuie împlinită pe Pământ.

Dumnezeu cunoaște tot viitorul. Nu ni se poate întâmpla ceva (mâine, săptămâna următoare sau anul viitor) care ar putea să-L ia prin surprindere pe Dumnezeu. El cunoaște sfârșitul încă de la început. Aceasta trebuie să ne dea o mare mângâiere, deoarece din moment ce Dumnezeu știe că mâine sau săptămâna viitoare te vei confrunta cu o mare încercare sau ispită, în mod sigur El îți va da har pentru a face față acestei situații.

Domnul i-a spus lui Pavel: „*Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită*” (2 Corinteni 12:9). Harul Său ESTE de ajuns pentru orice nevoie. „*Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisoșiți în orice faptă bună*” (2 Corinteni 9:8).

Harul este disponibil din abundență pentru a ne ajuta la vreme de nevoie.

„*Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.*” (Evrei 4:16).

Oricare ar fi nevoia ta, harul lui Dumnezeu este disponibil să te ajute. De aceea, pentru a primi acest har, suntem chemați să venim cu *îndrăzneală* la Tronul de Har. În trecut, am fost învinși pentru că nu am primit acest har. În viitor, situația se poate schimba. Dacă ne smerim propriile ființe și ne ridicăm glasul în rugăciune, cerând har la vreme de nevoie, Dumnezeu nu ne va dezamăgi.

Biblia spune că cei ce primesc plinătate de har vor domni în viață prin Isus Hristos. „*Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei care primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!*” (Romani 5:17).

Aceasta era voia lui Dumnezeu pentru Adam, ca el să aibă putere și autoritate pentru a stăpâni peste toate lucrurile. În Geneza 1:26 se spune: „*Dumnezeu a zis: <<Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; **el să stăpânească** peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele cari se mișcă pe pământ>>*”.

Neascultarea lui Adam a împiedicat împlinirea acestei binecuvântări în viața lui, dar acum Dumnezeu a ridicat o nouă rasă pe Pământ – fiii lui Dumnezeu care trăiesc prin credința în Isus Hristos – care trebuie să trăiască cu demnitatea unor împărați și să domnească pe Pământ.

Niciun păcat nu va mai avea stăpânire asupra ta, dacă îți vei smeri propria ființă și vei primi harul lui Dumnezeu. Nici o teamă sau îngrijorare nu trebuie să mai pătrundă în inima ta. Nimeni de pe Pământ nu mai poate să-ți facă vreodată viața nefericită – nici șeful tău, nici vecinul tău, nici rudeniile tale, nici dușmanii tăi, nici Satan, nimeni – pentru că ai învățat secretele biruinței.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne conduce la sărbătoarea biruinței Sale în Hristos.

Ce minunat este să trăiești sub Noul Legământ al harului lui Dumnezeu! Țara promisă stă deschisă înaintea ta! Intră în ea și stăpânește-o!

ANEXA 1

SECRETELE BIRUINȚEI (Rezumat)

1. Dumnezeu vrea să te ajute să trăiești tot timpul o viață de biruință. Crede aceasta din toata inima ta.

2. Dumnezeu îți dă porunci pentru că te iubește; de aceea: pe fiecare dintre poruncile Sale să le iei în serios.

3. Dumnezeu îi iubește pe ucenicii lui Isus la fel de mult cât Îl iubește pe Isus. Găsește-ți siguranța în această iubire.

4. Fiecare încercare are un scop dumnezeiesc. Dumnezeu nu va îngădui niciodată să fii ispitit sau încercat peste puterile tale. Crede aceasta din toată inima ta.

5. Isus a fost ispitit în toate privințele, exact așa cum suntem și noi. Totuși, El nu a păcătuit niciodată. Când ești ispitit, uită-te la El ca la Exemplul tău.

6. Dumnezeu dă har numai celor smeriți. Deci ia crucea și smerește-ți propria ființă tot timpul.

7. Dumnezeu va controla toate circumstanțele din viața ta, astfel încât ele vor lucra împreună spre binele tău, în sensul cel mai înalt al cuvântului. Crede aceasta din toată inima ta.

8. Să fii dependent numai de Dumnezeu, onorându-L ca Ajutor al tău de nădejde, în orice situație. Cere-i să te dezvețe de obiceiul de a fi dependent de orice altceva sau de oricine altcineva, în afară de El.

9. Dumnezeu poate da puterea Lui numai celor slabi. Deci lasă-L să te zdrobească și să te reducă la un „punct zero”.

ANEXA 2

CEEA CE A FĂCUT DUMNEZEU PENTRU ISUS VA FACE PENTRU TINE

Când îndoit sub poveri și griji,
Sufletul ți-e deznădăjduit;
Nu trebuie să te temi,
Dumnezeu e foarte aproape.
El te iubește cum L-a iubit pe Fiul Său
Și te va ajuta și pe tine;
Doar încrede-te în Cuvântul promisiunii Lui
Și El deja te vede, trecut biruitor.

*Nu este un secret ceea ce poate face Dumnezeu
Ceea ce a făcut pentru Isus va face și pentru tine
Cu măreață putere El te va întări;
Nu este un secret ceea ce poate face Dumnezeu.*

Deși păcatul și răutatea umplu această lume
Și tu ești copleșit;
Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat –
„Păcatul nu poate stăpâni peste tine.”
Și când curentul ispitei trage cu putere,
Harul lui Dumnezeu va fi punctul tău de sprijin;
Astfel că poți trăi cum a trăit Isus,
În biruință zi de zi.

Când durerea și boala vin la tine
Și îi atinge și pe cei dragi ai tăi,
Dumnezeu știe ceea ce simți –

El are putere pentru a vindeca.
Tatăl tău se va îngriji de nevoile tale –
El este credincios și El este adevărat;
Și așa cum S-a îngrijit de Isus
Se va îngriji și de tine.

O, ce glorioasă mângâiere vei avea –
Dacă vei veni să-L cunoști
Pe Isus ca Domn al tău
Și, de asemenea, ca Frate al tău mai Mare.
Căci tot ce are Dumnezeu este acum al tău
Și El nu te va lăsa să pleci;
Și acum că, Dumnezeu e binefăcătorul tău,
Cine mai poate fi răufăcătorul tău?

Zac Poonen

ANEXA 3

CUVINTE DE ÎNȚELEPCIUNE

1. Dacă ținem litera legii dar respingem duhul ei, avem o formă de evlavie fără puterea ei.

2. O persoană smerită este mulțumitoare lui *Dumnezeu* și *oamenilor* chiar și pentru cele mai neînsemnate lucruri.

3. Dacă suntem biruiți de vreun păcat, cauza de bază este mândria care se află ascunsă undeva în noi.

4. Dacă suntem cu adevărat smeriți, este *imposibil* să nu primim har de la Dumnezeu.

5. O persoană smerită nu poate fi *niciodată* învinsă de oameni, de Satan sau de poftele trupești.

6. Dacă ne smerim propriile ființe, vom fi protejați de mâna atotputernică a lui Dumnezeu.

7. Este imposibil ca două persoane să devină una, în afară de cazul în care amândouă sunt sărace în duh.

8. Cei săraci în duh sunt aceia care sunt conștienți de propriile lor slăbiciuni și neputințe și care, din această cauză, se judecă încontinuu pe ei înșiși.

9. A avea descoperire înseamnă a vedea lucruri, oameni, circumstanțe, etc., din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

10. Bârna din ochiul nostru e o atitudine lipsită de dragoste și plină de judecată față de fratele în ochiul căruia este doar un fir de praf.

11. Legea ne dă porunci, dar *nu ne face apți* pentru a le împlini. Harul ne cheamă la un nivel mai înalt, dar ne dă *puterea* să atingem acel nivel.

12. În fiecare zi avem ocazia să facem voia lui Dumnezeu, sau să irosim ziua.

13. Obstacolele din calea noastră nu trebuie să le interpretăm imediat ca fiind semnale pentru retragere, ci trebuie să vedem în ele provocări pentru întărirea credinței noastre.

14. Cel care umblă după poftele trupești va avea așteptări de la ceilalți, dar cel care umblă după îndemnurile Duhului va purta poverile altora și îi va sluji pe alții.

15. Cel care este sigur de iubirea lui Dumnezeu nu-i va judeca pe alții, nu-i va invidia și nici nu va concura cu alții.

16. Toată slava care nu este acordată lui Dumnezeu este slavă deșartă.

17. Dacă trăim în mod egoist, amintirea acestei vieți ne va aduce regrete în veci de veci.

18. Dumnezeu permite nevoi în viața noastră și permite să primim ajutor de la alții pentru a ne învăța dependența reciprocă în Trupul lui Hristos.

19. Când dăruim cuiva un cadou trebuie s-o facem neapărat în așa fel, încât să nu călcăm în picioare demnitatea acelei persoane, ca ființă omenească.

20. Valoarea reală a vieții noastre stă în ceea ce am *dăruit*, nu în ceea ce am *primit*.

21. Ceea ce primim prin descoperire dumnezeiască este *adevărată* noastră avere. Restul nu e nimic altceva decât cunoștință și este la fel de nevaloroasă ca o bancnotă falsă.

22. Credința poate fi bazată numai pe cuvântul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. De aceea omul trebuie să trăiască prin fiecare cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu.

23. Dumnezeu poate să ne ridice și să-Și împlinească scopul prin noi, dar trebuie ca mai întâi să ne aducă la un punct zero.

24. Suntem chemați să-L *urmăm* pe Hristos. Nu suntem chemați să-L *imităm*, ci să fim *părtași* naturii Lui.

25. A ne teme de Dumnezeu înseamnă să fim credincioși în taina vieții noastre particulare.

26. Nimeni altcineva în afară de noi înșine nu poate strica planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața noastră.

27. A fi *credincios* în folosirea banilor este o virtute mult mai înaltă decât a fi doar *corect* în domeniul financiar.

28. Spiritualitatea adevărată constă în răstignirea voinței proprii și împlinirea voii lui Dumnezeu.

29. A zidi pe *nisip* înseamnă a *înțelege* doctrina și a fi *emoționat* de ea. A zidi pe *stâncă* înseamnă a *împlini* Cuvântul lui Dumnezeu.

30. Pentru a fi duhovnicesc, omul trebuie să renunțe nu numai la ceea ce este *rău*, dar și la ceea ce este *neroditor*.

31. A avea daruri duhovnicești fără iubire dumnezeiască este asemenea unui conductor electric neizolat care în loc să aducă lumină aduce moarte.

32. Isus a fost crucificat: nu pentru că a trăit o viață sfântă, ci pentru că a demascat curvia religioasă. Să urmăm exemplul Lui.

33. Niciun prooroc adevărat din Biblie nu a fost vreodată produsul vreunei școli biblice; numai proorocii falși.

34. Toate abilitățile omenești și calificările noastre pământești sunt complet fără valoare privind calificarea în ochii lui Dumnezeu.

35. Cel mai mare arhanghel a devenit Diavolul prin mândria *frumuseții, înțelepciunii și poziției* lui. Trebuie să ne ferim de o asemenea mândrie cu orice preț și întotdeauna.

36. Legea este asemenea unei *alifi* care ține sub control infecția. Harul este asemenea unui *antibiotic* care omoară microbii cauzatori de infecție.

37. Semnul inconfundabil al credinței este lauda și mulțumirea, aduse lui Dumnezeu.

38. Dumnezeu ne dă lucruri materiale ca să le *folosim*, nu ca să le *iubim* sau să le *posedăm*.

39. Creștinismul adevărat este calea de mijloc între ascetism și materialism.

40. Putem *fi* ca Isus numai când va reveni El în slavă, dar putem *trăi* cum a trăit Isus, chiar acum.

41. Isus a crescut în înțelepciune în propria Lui *casă* și la propriul Lui loc de *muncă* (la atelierul de dulgherie). Și noi putem crește în înțelepciune în aceste două locuri.

42. Când îi *acuzăm* pe frați, devenim colaboratorii lui Satan; când *mijlocim* pentru ei devenim colaboratorii lui Isus.

43. Dacă facem ca persoana noastră să fie o *necesitate* pentru alții, împiedicăm umblarea lor cu Dumnezeu.

44. Tot ce nu își are originea în *iubire* va pieri într-o zi.

45. Maturitatea noastră spirituală este testată prin atitudinea pe care o avem față de aceia care *nu împărtășesc* modul nostru de a vedea lucrurile.

46. A avea o inimă curată înseamnă a nu dori nimic și a nu dori pe nimeni, în afară de Dumnezeu.

47. Dacă Isus nu L-a putut sluji pe Tatăl Său fără ungera Duhului Sfânt, nici noi nu o vom putea face.

48. O biserică fără darurile Duhului Sfânt este ca un om paralizat: aceasta poate trăi, dar nu poate sluji, în mod concret, altora.

49. Există două persoane pentru care nimic nu este imposibil: *Dumnezeu și persoana care exercită credință*.

50. Dacă murim față de noi înșine, ne putem „odihni în pace” în orice vreme și în orice situație.

Titlul cărți în limba engleză: **Secrets of Victory,**
www.cfcindia.com

Traducerea din limba engleză: *Vlad Sabău și
Nicolae Tulici*

Corectarea ortografică: *Teodor Pandrea*

Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1982)*

16 DaCosta Square,

Bangalore – 560084, India.

www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru
a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea sau
traducerea acestei cărți fără permisiunea scrisă a
autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi
la ediția în limba română,
vă rugăm să contactați:*

S.C. ALFA SOFTWARE S.A. Zalău

450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1, Bl A27,
Parter

Telefon/Fax: +40-260-662.112, 612.777, 610.375

E-mail: mail@harulzalau.ro,

comanda.carti@harulzalau.ro

Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com, iar pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)

Sunt în curs de apariție:

- **Cunoaște-ți inamicul**
- **Un singur trup în Cristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **Apocalipsa verset cu verset**